

ת"פ 3091/04/15 - מדינת ישראל נגד תאמר אבו מוסה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 3091-04-15 מדינת ישראל נ' אבו מוסה (עציר)

בפני כבוד השופטת מיכל ברנט
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

תאמר אבו מוסה (עציר)

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד שרה טל

ב"כ הנאשם עו"ד איתי בן נון

הנאשם הובא על ידי שב"ס

גזר דין משלים

כללי

ביום 1.3.16 הודה הנאשם והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית (ריבוי עבירות), עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; שוד (2 עבירות), עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק; נהיגה ללא רישיון נהיגה (2 עבירות), עבירה לפי סעיף 10א יחד עם סעיף 162(1) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961; ונהיגה ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

הנאשם הורשע בכך שבשתי הזדמנויות, בימים 5.2.15 ו-9.2.15, בעת שהיה אסיר משוחרר ברישיון, שדד משני מתלוננים את רכבם (טויוטה יאריס ומזדה 3) ואת מכשירי הטלפון הנייד שלהם (אייפון 5 ומכשיר נוסף שסוגו אינו ידוע) באיומי חפץ שנחזה להיות אקדח ונמלט בנסיעה מהמקום, בעודו אסיר ברישיון ופסול לנהיגה.

בבסיס ההסדר עמדו הודיית הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי ובהעדת המתלוננים, ובהתאם להסדר הטיעון הושתו על הנאשם 57 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והופעלו עונשי מאסר מותנים כך שבסה"כ הושתו על הנאשם 69 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו מיום 9.3.15 ומאסרים מותנים.

טיעונים משלימים

ביום 7.4.16 נדרשו ב"כ הצדדים להשלים הטיעון לעונש לפני, ביחס לרכיבי הפסילה (כאשר ביחס להפעלת הפסילות המותנות הוסכם כי אלה תופעלנה במצטבר לפסילה לגביה יטענו הצדדים), הפיצוי למתלוננים והקנס, אולם בשל

עמוד 1

שביתת הפרקליטים לא התייצב נציג מטעם המאשימה.

ב"כ הנאשם הדגיש את הודאת הנאשם ולקיחת האחריות מצדו, אף שלטענתו קיימים בתיק פגמים ראייתיים, וציין כי כתב האישום תוקן כך שנמחקו הימנו שני אישומים. כן עמד על כך שפיצוי נגזר מנזק שנגרם לנפגע העבירה, ובעניינו לא נגרם למתלוננים נזק כלשהו לבד מעגמת נפש, שכן לא הוכח כדבעי שנגרם להם נזק פיזי. לטענת ב"כ הנאשם - אשר נעדרת כל תימוכין בחומר שהונח לפני - אחד מכלי הרכב הגנובים הושב לבעליו ואילו המתלונן הנוסף יפוצה מכספי הביטוח. נטען כי הנאשם נעדר יכולת כלכלית, בפרט לנוכח עונש המאסר הממושך שהוטל עליו, ועל נתבקשתי להשית פיצוי בסך שלא יעלה על 3,000 ₪ לכל מתלונן. כן ביקש ב"כ הנאשם את התחשבות בית המשפט בגזירת עונש הפסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה התומכת לכאורה בעתירתו העונשית, אם כי מעיון בפסיקה עולה כי פיצוי כאמור הוטל במקום שהרכב לא נגנב בסופו של יום על ידי הנאשמים והוחזר לבעליו.

הנאשם בדברו אחרון הביע צער וחרטה על מעשיו, וטען שבפעם הזו למד את הלקח.

דין והכרעה

כפי שפרטתי בגזר הדין החלקי מיום 1.3.16, הנאשם, בעודו אסיר משוחרר ברישיון בשל עבירות תעבורה, שדד בשתי הזדמנויות ממתלוננים את רכבם ואת מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותם, ביציאה מתחנות דלק, באיומי חפץ שנחזה להיות אקדח אותו כיוון לעברם.

אין מחלוקת כי לא הופעלה אלימות פיזית כלפי המתלוננים, אולם ברי כי המתלוננים היו אחוזי אימה לנוכח איומיו של הנאשם, נענו לדרישותיו ומסרו לו את רכושם, והנאשם שב ונהג בכלי הרכב אותם שדד ועמם נמלט, וזאת בהעדר רישיון נהיגה ובהיותו פסול מלנהוג על פי פסק דין.

בשים לב להודאת הנאשם במיוחס לו, לנסיבותיו האישיות ולעונש המאסר המוסכם שהוטל עליו, בשים לב לכך שלנאשם הרשעות קודמות בפלילים ובתעבורה, ולכך שאין לפני אינדיקציה כלשהי הנתמכת כנדרש בראיות ולפיה כלי הרכב או אחד מהם הוחזר לבעליו או שהלה פוצה בגין גניבתו על ידי חברת הביטוח, אני מוצאת כי יש להורות על פסילת הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 5 שנים מיום שחרורו ממאסרו, וזאת במצטבר לכל פסילה אחרת;

כמו כן יפצה הנאשם את כל אחד מהמתלוננים בסך של 3,500 ₪.

בנסיבות העניין לא מצאתי להשית קנס על הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' אייר תשע"ו, 09 09 מאי 2016, במעמד הצדדים.